

Agi Jankuláková

Zmala som celý ZVEROKRUH

MARENČIN PT

V jednotlivých kapitolách som zámerne neuvádzala, o ktoré znamenie zverokruhu ide. Príbehy sú postavené iba na jednej, resp. na niektorých charakterových vlastnostiach daného znamenia. Nemusia sa zhodovať a byť charakteristické pre inú osobu v danom znamení. Zámerom je pobaviť, vniesť napätie a poukázať na to, že žiadne znamenie nie je dokonalé, lepšie ani horšie, len iné ako ostatné. Každé má svoje poslanie a vzájomne sa dopĺňajú. Osoby, ich mená a dej sú vymyslené a podnet k ich napísaniu mi dal život.

Láska je záhrada.

Ak necítite jej vône, nevchádzajte do nej.

(Rúmi)

„Môj život je polovičná lož, hm...”

AGI JANKULÁKOVÁ

mala som celý
ZVEROKRUH

MARENČIN PT

© Agi Jankuláková, 2015
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2015
Design © Marta Blehová, 2015
Jazyková úprava Sylvia Sachs
525. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-614-5

Strapec s krištáľovými kvapkami vody sa strácal v objektíve Nikonu a rozmazával minulosť aj budúcnosť. Bolo niečo po štvrtej hodine ráno. Opojná vôňa navôkol sama ponúkala farby, štebot vtákov, dráždivú hladinu vody, aj keď slová strácali na význame. Jediné, čo ostávalo, boli myšlienky a neistota. Epidémia? Vírus? Všetky zmysly postupne otupeli a vytrácal sa cit.

Do pletenca konárov s orosenými listami prenikali prvé lúče slnka. Tenké biele tričko nasávalo do seba rannú rosu a zvýrazňovalo oblé kontúry jej drobných prsníkov. Nohy s vyhrnutými džínsami po kolená si oprela o vysokú, od farby popraskanú starú stoličku, ktorú nechávala opretú pod starým gaštanom. Cítila na sebe Tomášove ruky. Kedysi by ju roztúžený, s blčiacimi očami zvalil do mokrej trávy a naznačil, aby bola ticho. Celý svet ako kolotoč s gýčovými labuťami, koníkmi a cukrovou vatou by sa točil nad nimi. Možno by aj hudba hrala. A zo strelnice by sa nepretržite a hlasno ozývalo – prásk, prásk, prásk!!!

Ale teraz tu nebolo nič. Len všetko zrazu viac než ozajstné. Skutočné! Zhlboka vdychovala do seba prítomnosť, ktorá rieši ten skurvený škandál! Dokedy?!

Slnko sa lenivo šplhalo nahor. Včera mala ťažký deň. Teraz vybehla len tak naľahko. Mala pocit, že sa zadusí. Musela z bytu von, na vzduch. Bola to nočná mora, že všetko a všetci sa jej iba zdajú? Spotená odložila fotoaparát a ostala sedieť, kým po zlatých strapcoch času unudene stekali posledné kvapky rosy...

„Môj život je polovičná lož...“

„Neodsudzuj tých, ktorí ti ublížili, ale ich skutok. Nevieš, čo ich k tomu viedlo.“

„Lahko sa ti hovorí! Rozumieš, že škandál je na svete?!“

„Pozri, stále je tu niekto, kto ťa podrží. Odpustenie sa skrýva v pochopení. Ak Boh má silu odpúšťať, aj my ju máme. Boh je všetko. Je všade. Bol, je a bude...“

„O čom tu trepeš?! Nedochádza ti?! Je to škandál! Čo to má spoločné s Bohom?“

„Od Walscha ti doma ležia Rozhovory s Bohom, tak trtkaj menej a čítaj viac!“

„Múdro! A hlavne duchaplne!“

„V každom z nás prebýva! Silu dáva! Počuješ?!“

„Zalez a daj pokoj! Je to trápne! A kde bol, kde, keď som ho potrebovala?! Prečo dopustil, aby sa to stalo?!“

„Aby si konečne pochopila, že oslobodenie nájdeš v odpustení!“

„Nemám dnes nervy na teba! Vypadni, choď!“

„Ako chceš.“

„... budem žiť svoj paralelný život vedľa toho skutočného ako ostatní? Vytvorím si vlastný svet, kam nikdy nikoho nepustím? Nájde sa človek, ktorý mi raz porozumie? Koľkým ešte musím odpustiť? A koľkí odpustili mne?! Pche...! Že vraj odpustenie je oslobodzujúce a skrýva sa v pochopení! Mňa kto a kedy pochopí? Dokedy mám chápať iba ja? Som z toho unavená! Neverím! Už nikomu a ničomu!“

Na krištáľových strapcoch nemo uschýnali kvapôčky rosy, v ktorých sa hojdal zlatý odraz slnka. Vo vlhkom, premočenom tričku ju striaslo od zimy. Vstala, zobrala fotoaparát a stoličku podsunula viac pod gaštan. Návrat do fotoateliéru jej prvýkrát naháňal strach.

* * *

„Chantel, znormalizuj sa konečne!“ povedala jedného dňa mama, keď mi bolo najhoršie. „Ľudia majú oči!“ dodala a popritom si v zrkadle prezerala vrásky. Bolo nemilosrdné a nielenže desaťkrát zväčšovalo, ale aj svietilo. Z Mníchova som jej ho doniesla ako vychytávku v čase, keď sa jej začal zhoršovať zrak. Dala som zaň skoro polovicu platu a myslela si, že sa poteší. Opak bol pravdou. Keď sa prvýkrát v ňom uvidela, skoro mi ho šmarila o hlavu.

„Máš ty rozum?! Chceš ma zabiť?! Mám na ne pozeráť ešte aj zväčšené?! Nabudúce rozmýšľaj, keď niečo kúpiš!“ sfúkla ma ako sviečku.

Tak nabudúce nebude nič, pomyslela som si.

Takt nebol jej silnou stránkou. Dusila ju niekdajšia dokonalosť, ktorá rokmi chytala patinu. Neznášala to zrkadlo! A hoci bolo nastriekané osemnásťkarátovým zlatom, začala ho prekryvať hodvábnou šatkou od Gaultiera ako klieťku s papagájom. Občas ho predsa len použila. Obzvlášť, keď ju niečo trápilo a bola zvedavá, či jej pribudli nové vrásky. Lenže pri jej náture sa objavovali iba sporadicky.

„Pozri, koľko ich zase vybehlo!“ zúfalo skonštatovala niekdajšia primabalerína, dnes rekvizitárka v divadle. „Takže ti opakujem,“ pokračovala, „zapamätaj si, ľudia majú oči! Ja nepotrebujem, aby celá činohra, opera aj balet o tebe hovorili!“ pri každej príležitosti pripomenula svoju dôležitosť, aby neprišla o svoj honor.

„To mi hovoríš práve ty?! A čo také som urobila?!“ odvrkla som podráždene. „Zamysli sa radšej nad sebou!“

„Panebože, toho som sa ja musela dožiť!“ skúmala si nechty, akoby o ňu ani nešlo. „Musím ku kozmetičke aj s obočím, len dúfam, že ťa nebude plné mesto!“

„Mňa? Snáď teba!“ dodala som zlomyselne.

Nepočúvala ma. Žila vo svojom svete.

„Je to škandál!“ nedala sa vytočiť a napila sa citrónovej šťavy. „Daj si, bude ti lepšie spaľovať!“

„Mne dobre spaľuje, tebe nedochádza! Vyskakuješ tu, akoby to celé išlo mimo teba!“

„Už by stačilo, nemyslíš?! Ako to so mnou roz-

právaš?! Raz ma pochopíš! Stalo sa! Čo si teraz slučku hodím?!" vystrelil jej hlas až pod plafón.

Konečne stíchla. Bola zahľadená do seba. *Modelka!* Jej to asi nikdy nedôjde, veľa by som chcela. Doteraz som všetko ustála, tak ustojím aj toto! *Škandál, škandál...* hučalo mi v ušiach. Cítila som sa silná. Teda, chcela som tomu veriť. Keby...

* * *

Sme normálna rodinka Gregorovcov, akých sú stovky, tisíce. Vetva našej časti rodostromu začala tým, že mama od ukončenia základnej školy chodila s tatkom. Lenže na konci strednej – keď jej starká horko-ťažko vybavila pobyt u svojej sestry Marty, ktorá sa vydala do mestečka Meloun a usadila pri brehu Seiny asi štyridsať kilometrov juhovýchodne na predmestí Paríža – mama už chcela Mathéa, adoptívneho syna tety. Lenže ten ju chcel iba nakrátko, ako to počas leta u mladých chalanov býva. A odvtedy, keď v jedno zapršané letné popoludnie obaja za dramatických okolností pod Eiffelovkou ukončili svoju vášnivú love story, mama nepretržite rieši kolísku baletnej scény Francúzsko. Po tomto krátkom a búrlivom vzťahu sa vrátila domov, tatkovi sa ešte viac zavesila na krk – tak, ako to len ona vie, a začiatkom jesene ho uhnala do svadby. O jej prázdninovom intermezze sa dozvedel až neskôr, keď mu raz pri hádke vyhodila na oči: Myslíš si, že bez teba by som v kúte petržlen predávala?! A odvtedy, zdá

sa, môjmu tatkovu jeho frankofilná žena často lezie na nervy.

Lacinko, ako ho zaliečavo a úlisne oslovovala, túžil mať syna Alexandra, po svojom otcovi, ale narodila som sa ja. Pod maminým nátlakom mi na matrike zapísali meno Chantel ako stelesnenie jej nenaplneného sna.

Ja som zase od útleho detstva chcela sestru a dostala som francúzskeho buldočka, Bastiena. Toto čudné meno znamená vznešený. Mama sa v ranej puberte nakazila touto rasou, a keď sa jeden pominul, ihneď si zaobstarala ďalšieho a všetkých pomenovala rovnako.

Yannick, môj brat, ktorý je celý po mame, prišiel na svet až po ňom. Familiárne ho voláme Janík. Keď sa nad tým zamyslím, mama vyrábala poriadne kúsky a tatka dokázala na hocičo nachytať. Na bratovi sa osud nepomstil. Roky študuje, žije v Paríži a problémy tam so svojím menom nemá. Yannick – čiže milostivý – pre nás s tatkom navždy ostal Janíkom.

Zato moje meno s významom „kamenný“ skutočne nie je výhra! Škoda, že mama nemala záľubu v knihách a len hmlisto vedela, kto bol Oscar Wilde, ktorý raz povedal: Nie to je najhroznejšie, ak niekomu srdce praskne, ale keď skamenie. Moje síce neskamenelo ani raz, zato prasklo viac než dvanásťkrát! Preto dnes môžem povedať – *mala som celý zverokruh!* A to je už, podľa mamy, škandál! Ale nie ten ozajstný! Ten, o ktorom som do poslednej chvíle netušila ani ja...

Ráno sa mi nechcelo vstať. Všetko ma bolelo. Bola som mrzutá. Pozrela som na budík, koľko je hodín. Mala som ešte čas a miesto toho, aby som si ho vychutnala, zase som podráždene otvorila počmáranú knihu citátov. *Všetci ste múdri! Akí ste len všetci múdri! Jedného dňa aj ja budem*, zalistovala som v nej opäť.

Tak veľmi sa mi nechcelo do ateliéru. Nikam sa mi nechcelo! Hlavne medzi ľudí a vysvetľovať! Otázok bude neúrekom a každý bude snoriť, čo sa stalo.

„Milovať znamená hľadať šťastie toho druhého.“ (Sv. Don Bosco) *Múdro! Stalo sa! Práve preto teraz nežijem!* „Nič neuberie na chuti arašidového masla viac ako neopätovaná láska.“ (Charles M. Schulz) *To je fakt! (Predstavila som si oriešky, ktorým nikdy nedokážem odolať, hoci ma z nich vždy nadúva a mávam z nich kríče...)* Prebúdza sa vo mne cynizmus. „Bez lásky je človek iba mŕtvou na dovolenke.“ (Erich Maria Remarque) *Už nič si nechcem dovoliť, som mŕtva! Nič už pre mňa neexistuje, všetko skončilo!* „Pravá láska nemá príchuť cukru.“ (Hugo Von Hofmannsthal) *Tak to teda nemá! Mám dosť!* Týrali ma vlastní démoni...

Zlostne som schmatla všetkých múdrych a vložila ich na najvyššiu policičku dozadu za knihy, nech ich ani nevidím!

Ten idiotský kľúč sa zasekával! Ledva som otvorila dvere. Zaškrípali. Akoby sme tu neboli sto rokov. A pritom – nebolo to tak dávno... Bude ich treba premazať. Hlavou som narazila do pavučiny a z tváre si nervózne oberala jej dotieravé jemné nite. Bolo šero. Ateliér pôsobil hrozivo. Cez tmavé plátenné žalúzie neprenikalo žiadne svetlo. Ako do našich duší. Zlomení sme si sadli a cítili, ako nás dusí minulosť i prítomnosť. Bolo nám všelijako.

„Zvládneš to?“

„Musím!“

„A čo mama?“

„Prv bola roztatárená ako vždy. A potom sa zrútila.“

„Povedala ti niečo?“

„Hneď spustila! Lenže o chvíľu jej došli slová.“

„Musíš to predýchať!“

„Snažím sa. Len či sa to dá... Je to obrovský škandál!“

„Každý zázrak tri dni trvá.“

„Niektorý dlhšie.“

„Nuž, c'est la vie!“

„Áno, to je život...“

„Poď, ideme, čaká nás toho ešte dosť!“

Jednu žalúziu som trocha vytiahla. Do miestnosti nad parapetnú dosku vkĺzol nepatrný lúč slnka. Porozhliadla som sa. Všetko bolo na svojom mieste. Nič nebolo narušené, po nikom a ničom žiadne stopy...

„A čo Tomáš?“

„Žije...“

„Ciki-caki, ciki-cak, raz, dva, tri,“ ozývalo sa z priestranej predizby, kde mama robila brušáky a tatko zúrivo hľadal niečo v šuplíku.

„Koľko?“ spýtal sa.

„Šesťdesiatdeväť, Lacinko, šesťdesiatdeväť!“ napúpila mu pery do francuzáku.

„Nikdy ti nedorastie gebuľa?!“

„Čo hľadáš?“

„Neuveríš, francúzsky kľúč! Niekam sem som ho dal. Potrebujem dotiahnuť skrutku. O chvíľu celý tvoj drahý servis na poličke spadne a môžeš kupovať nové tanieri aj poháre! Kto vymyslel takú špeciálnu linku?!“

„Francesca nad nami, ale ona nemá s ňou problém, to zase len my! Jednu skrutku snád zvládneš.“

Mama dokončila posledný brušák. Potom si položila tatkové knihy v pevnej väzbe na hlavu, vzpriamená sa prechádzala po byte a nahlas si opakovala nejaké francúzske frázy, aby nevyšla z cviku.

„Susedy ma nezaujímajú! Čo to robíš?“ otočil sa nervózne za ňou.

„Vystretá chodím, nevidíš?! Ako kedysi, keď som tancovala!“

„Cha, tanečnica z Moulin Rouge!“ dodal ironicky a odišiel do kuchyne.

Mama si ho nevšímala.

„Neprihára ti niečo?!“ zakričal.

„Preboha, nože mrkni do rúry,“ odvetila s noblesou a nedala sa rušiť.

„Zase tvoje francúzske zemiaky budú?“ znechutená som zahundrala. Ich vôňa sa už plazila bytom.

„Máš niečo proti?“

„Jeme ich pravidelne dvakrát do týždňa! Komu by nepiclo z toho!“

„Šani, nože sa pozri ty, si k nim bližšie! Tvojej matke už úplne preskočilo!“

Tatko – na protest mame, Francúzovi a môjmu pohlaviu – ma od narodenia volal Šani. Po dedovi. A mne to bolo od neho milé.

Chantel, Chantel, mrmlal si hocikedy popod nos a krútil hlavou. *Ja idiot! Ako som jej mohol na to naletieť?! Pamätaj, zamilovanosť je slepá!* hovorieval mi. *Ešteže Yannick je v pohode Janík!*

„Nehuďte, myslíte, že vás nepočujem? Ja nebudem večerať!“

„Prečo?“ zakysli sme obaja.

„Lííínia, škroby, tuky...“

„A nás tu krumplami budeš stále vykrmovať?!“

„Čo vám zase vadí?! Kým sa pečú, môžem sa venovať sebe! Rýchlo sú hotové a okrem toho – všetko, čo kvôli vám robím, je zlé! Nemusíte jesť, keď sa vám nepáči, dám ich Bastienovi!“ pozrela na malú zavalitú guľu a na nohách si opravila balerínky.

Basťo vyzeral groteskne. Krátke nohy mal podsunuté pod silným svalnatým chrbtom, na širokej hlave nasadené netopierie uši boli na vrcholku

zaoblené a nad krátkym pripučeným nosom svietili nízko položené tmavé oči. Rozvalený spokojne odľukoval, vznešene krútil zatočeným chvostom, akoby rozumel, o čom sa bavíme.

„Bastô zemiaky nemôže!“ odvážil sa tatko oponovať.

Mamou cuklo. Neznášala, keď ho volali Bastô!

„Tak mu dám svoj krémeš, aspoň si zgustne!“

„Ani krémeš! Francúzsky! Si normálna? Kam chodíš na tie rozumy?!“ tatko už zvýšil hlas.

„Keď nie, tak nie,“ mama sa postavila na váhu. S Bastom spolu sme boli kdesi na konci jej priorit. Videla sa len vo svojom synovi, ale ten nebol doma.

„Koľko?“ otočila som sa k nej.

„Môže byť. A keby volal Yannick, zakričte na mňa!“ povedala a odišla sa osprchovať.

„Bardotka, ideš už?“ asi po polhodine si ju doberal tatko. Vraj bola tam nejaká podoba s tou francúzskou herečkou, ale ja si ju nepamätám. Na fotkách vyzerala sexi. *Už prestaň, rýpal občas do mamy, lebo skončíš ako ona, v útulku so psami!* Niekedy by veru viac privítal plnenú papriku alebo sviečkovú než mamine sexi krivky...

„Horí?“ vyšla z kúpeľne v priliehavom hodvábnom župane. „Nevolal Yannick?“

„Nie. Čakáme ťa,“ tatko nalieval šampanské do troch vysokých pohárov.

„Deje sa niečo?“ zaklipkala očami.

„Máme výročie sobáša! Zabudla si? Poď, pripijeme si!“

„Dúfam, že *Moët*,“ mama nebola z lacného cesta.

„Nie, zlatíčko, Hubert! Obyčajný Hubert!“

„Lacinko, veď vieš, že ja len...“

„Viem. A ty vieš, že nekradnem. Na svadbe sme mali Hubert a dobrý ti bude aj teraz!“

„Máme tam aj Hennessy.“

„A čo má byť?“

„Štrngnime si kvalitným francúzskym koňačikom!“

„Daj si, čo chceš! Šani, my si dáme šampus, no nie?“

„Nikdy s tým neprestaneš?! Voláš ju, akoby bola od lopaty! Chantel je krásne a vznešené meno!“

„Nie, Eržika, vznešený je tvoj Bastien! Ona je kamenná! Ale nie pre mňa! To radšej od lopaty!“

Mame po prababke z južného Slovenska prišlo meno Eržika. Privádzalo ju to do šialenstva. *Nie som sedliačka, som Liz! Liz Gregory!* vyšplechla vždy na tatka a ten sa rehotal, *nie, nie, z toho sa tak ľahko nevylížeš! Si moja Alžbetka Gregorová! Na dôchodku! Tvoje plagáty už dobrých pár rokov nevyskakujú z každej konzervy!* A hoci boli rovnako starí, baletná kariéra spravila z mamy mladú sexi dôchodkyňu, takú na zahryznutie. Práca rekvizitárky jej nevoňala, ale z niečoho žiť treba.

„Prestaňte konečne! Kto to má stále počúvať?!“ pridala som sa do debaty.

„Ty! Lebo si ostala na ocot!“ mama sa nezaprela. „Keď som bola v tvojom veku, ty si už chodila na strednú! Či sa ti niekto rysuje?“

„Mami, je iná doba, mladí sa berú neskôr! Veď vy ste boli deti!“

„Len nefilozofuj! Poznáme sa od pätnástich a vydržalo to!“

„Nehovor, veď ste sa aj rozišli!“

„Iní sa tiež v tom veku schádzajú a rozchádzajú. Mali sme krátku pauzičku. Mesiac-dva, však?“ tatko nežne pozrel na mamu, ale tá pílila ďalej.

„Máš svoje roky! Či každý chce len mama hotel?!“ Bardotka vedela byť krutá.

„Prispievam ti na domácnosť, na inkaso, pomáham, nakúpim, čo treba! Keď myslíš, môžem ísť do podnájmu!“ sfučala som sa.

„Pripijeme si konečne?“ tatko zdvihol pohár.

„A santé!“ mama si štrngla s nami a konečne sme to mali za sebou. Potom s teatrálnym gestom prešla k starožitnému gramofónu, vdýchnuť život do Edith Piaf a navodiť atmosféru.

„Vieš, že šansóny neznášam,“ bublal tatko.

„Jasné, na svadobnej ceste v tej kaviarničke na Montmartri ti to nevadilo! Ba ani Eiffelovka, ani Víťazný oblúk, Picasso, ani môj klobúk ako mala Catherine Deneuve! A dnes ti vadí všetko!!!“ hystericky jej preskakoval hlas. „Bože, nik mi nerozumie, len môj Yannick!“

„Lebo nie je doma! Aj toho si poslala do čerta, ty moja coquille. Keby som tušil, že ďalších tridsaťpäť rokov budeme žiť v jednej domácnosti s tvojím francúzskym Mathéom, chouchoudnes určite spolu nepijeme...“ zasmial sa tatko, ktorý už za tie roky nachytal zopár francúzskych slovíčok na dovolenkách pri azúrovom mori.

„Že vraj mušlička *kokij* a zrazu aj miláčik *šu-šu!*“ nabobtnala mama. Nemala pochopenie pre podobné žarty.

Nech som sa ako snažila, ich láske à la française – na francúzsky spôsob – som ani po toľkých rokoch nerozumela. A nerozumiem jej dodnes.

* * *